

her mange andre gange, så er det da sket med ham.

Vores usikkerhed – eller i hvert fald min usikkerhed – hænger blandt andet sammen med, at når jeg læser den gamle debat, sidst gang forslaget var til behandling, så kan jeg se sporene af noget, som jeg personlig mener, der har været – nu snakker jeg på egne vegne – en ulykke i den danske abortdebat, nemlig, og undskyld mig Kristeligt Folkeparti, at Kristeligt Folkeparti ikke havde diskuteret tingene.

Kristeligt Folkeparti har bare rent principielt sagt nej og lavet sin lille bastion, som har skabt en næsten håbløs akustik for en nuanceret debat om det her problem, og jeg kan simpelt hen se, når man læser de gamle forslag, at der er flere, der bruger hensynet til Kristeligt Folkeparti som et argument.

Så man har en fornemmelse af, at de fleste har skruet hovederne af; så har de lagt dem i hver sin bunke, så kommer dette forslag nu, og så triller et hav af hoveder over i den anden side, for Kristeligt Folkeparti er der ikke længere. Jeg siger ikke, det er det, der er sket, men man kan godt få den fornemmelse, også da man i morges hørte præsentationen af, hvordan det var: Nu var Kristeligt Folkeparti der ikke mere, ergo var alle de dér afskruede hoveder trillet over til den anden side.

Jeg synes, det er et kæmpestort problem, og jeg vil godt sige – for ligesom at gå lidt uden om det – hvorfor jeg ikke kan være helt enig med fru Dorte Bennedsen i hendes måde at beskrive det på.

Hvis vi tager de voksne – altså nu siger vi dem, der er over 18 – så er der i masser af tilfælde sket det, at kvinden er fuldstændig alene om denne beslutning. Hun er i ekstrem grad selv ude om det, hvis hun får et barn, og er den, der er ladt i stikken. Vi har alle sammen sagt: Jamen selvfølgelig skal der være hjælp, selvfølgelig skal der være rådgivning. Men mange føler, at de ikke må blande sig. For må-ikke-blande-sig er blevet et af de vigtigste etiske krav i vores samfund, hvor jeg f.eks. fuldstændig omvendt mener, at det 11. bud hedder: Du skal stikke næsen i andre folks sager. For vi bliver så ensomme, vi bliver så fortabte i det her.

Jeg vil godt sige overordnet, at den elendighed, der har ramt rigtig mange kvinder med vanskelige graviditeter, den vil man nu så at sige bare flytte og tage de helt unge med også. Og det bliver dét signal, uanset hvad fru Dorte Bennedsen og hr. Tom Behnke siger, vi sender ud,

at det nu er en privatsag, om forældrene vil ind i det her eller ej.

Derfor vil jeg så sige også, at hvis hr. Tom Behnke havde fremsat et forslag, hvor han havde vist, at der var et reelt problem, f.eks. at Abortsrådet ikke virker – det var der én i vores gruppe der havde haft kendskab til tidligere, og han sagde, at det havde været en meget ubehagelig sag – så havde det været fair nok. Så skal det snakkes igennem det her, så skal det undersøges, hvad problemets omfang er, og så skal vi selvfølgelig tage fat på det, klart nok.

Men signalet skal fra mig være – gruppen er delt på det her – at jeg da selv er fuldstændig overbevist om, at vi aldrig må sende signaler ud om, at nu privatiserer vi også forældre-børnforholdet mellem de 15-18-årige.

De er i øjeblikket i mange andre henseender ladt i stikken, og hvis man læser hr. Tom Behnkes bemærkninger, kan man se, at der ikke er andre begrundelser for lovforslaget end logikken på det dér meget spinkle plan, at nu man har 15 år som lavalder for alt muligt andet, så må vi også have 15 år her.

F.eks. mener vi da i SF stadig væk, at 15-16-17-årige ikke må puttes i spjældet; det ved jeg godt, at det mener hr. Tom Behnke heller ikke. Det har vi da nogle grunde til at sige at de ikke skal. Vi ved godt, at de også er børn – vores egne unge.

Jeg vil godt fastholde, at skal vi ind og forgribe os på det område her – det kan vi blive nødt til, og jeg kan også godt ende med at stemme for det, hvis jeg får meget gode og klare grunde for, at det er nødvendigt, mere fastlåst er jeg ikke i den her sag – så vil jeg godt se argumenter, der er bedre end den dér 15-års-logik, for ellers får vi altså også de unge i fængsel, fru Dorte Bennedsen. Og det forslag ligger de jo lige på spring med, de kære Fremskridtsfolk, fordi de kun kan dén logik. Der er da en verden til forskel på at have det med den seksuelle lavalder og f.eks. sige, at så skal vi også have den dér – om jeg så må sige – fri abort uden inddragelsesret i det.

Jeg mener, det var vigtigt, at man i sin tid gav de unge adgang til at få prævention, altså dér har vi sammenhængen; men en abort er et meget, meget dramatisk indgreb, det tror jeg alle er enige i, og det er ikke sikkert, at den unge i situationen kan høre – de kan godt mærke det bagefter – hvor dramatisk det er, når de bare får at vide, at det er på grund af alderslogikken, at det her spiller ind.

Og for mange unge er det meget godt, at der